

عنوان مقاله:

کاربرد ارزیابی ریسک محیط زیستی در پایداری مناطق حفاظت شده دریایی (مطالعه موردی: پارک ملی-دریایی نایبند)

محل انتشار:

فصلنامه محیط شناسی، دوره 42، شماره 3 (سال: 1395)

تعداد صفحات اصل مقاله: 18

نویسندگان:

لیلا رحیمی بلوچی - دانشکده محیط زیست - دانشگاه تهران

ساره قربانی - دانشکده محیط زیست، دانشگاه تهران

اسماعیل صالحی - دانشکده محیط زیست، دانشگاه تهران

خلاصه مقاله:

مناطق حفاظت شده دریایی از رویکردهای اصلی حفظ تنوع زیستی و حفاظت از محیط زیست دریایی و مدیریت شیلات می باشد، اما همچنان محیط زیست های دریایی و ساحلی با عوامل تهدیدکننده بی شماری روبرو هستند. لذا ارزیابی جامع از ریسک های چندگانه که مناطق حفاظت شده دریایی با آن ها روبرو هستند، بسیار مهم است و باید ابعاد اجتماعی-اقتصادی نیز در تحقیقات اکولوژیکی برای مدیریت مناطق حفاظت شده دریایی ادغام شود. همچنین چارچوب فشار-وضعیت-پاسخ برای مفهوم سازی آنالیز ریسک و مدیریت ریسک مسائل اکوسیستم دریایی نقش محوری دارد. بنابراین، در این تحقیق چارچوبی یکپارچه از ارزیابی و مدیریت ریسک محیط زیستی برای مناطق حفاظت شده دریایی از طریق ادغام مدل DPSIR چندلایه با رویکرد معمول ارزیابی ریسک اکولوژیکی استفاده شده، که در چهار گام اصلی شناسایی تهدیدهای بالقوه، جمع آوری داده ها، طبقه بندی داده ها در قالب شاخص ها و رتبه بندی آن ها انجام شده است. بر طبق نتایج حاصل از این مطالعه شاخص هایی که دارای درجه ریسک بالا بودند شامل اسکله ها، کانال و لنگرگاه ها، سکوها و ترمینال های نفتی، فعالیت پالایشگاه ها، تغییر کاربری اراضی، کیفیت رسوبات، آلودگی نفتی، آلودگی هوا، مناطق حساس زیستی و تنوع زیستی می باشد که علت آن را می توان آلودگی های ناشی از واقع شدن منطقه صنعتی پارس جنوبی در بالادست آن، بهره برداری بی رویه و تبدیل کاربری زمین توسط ارگان های مختلف دانست.

کلمات کلیدی:

مدل DPSIR، شاخص، آنالیز ریسک، مدیریت ریسک، پارک ملی-دریایی نایبند

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1578481>

